

καὶ τώρα, ἔδω στήν κάμαρά μου μόνος,
 στὸ τζάμι ἐνῶ θλιμένα σπᾶ ἡ βροχή,
 σὲ βλέπω μιὰ στιγμή περνᾶς, κοιτάξεις,
 καὶ φέβρεις, τὴν ἐρημιὰ σὺ νὰ τρομάξεις.

Θωρώντας μέσα μιὰ ὄψη ἀποσταμένη,
 μοῦ φαίνεται πὼς θλίβεται διπλά:
 σὺ νὰ ρωτᾶς: Χαρὰ στὴ γῆς δὲ μένει;
 Ὁ ἀγώνας δὲ θεριβεῖ τὴν καρδιά;
 Καὶ πότερο πονεῖς γιατί μαζί σου
 τὴ λαχτάρα σου πῆρες, τὴν ἠρωή σου.

Καὶ τὴν καρδιά σπαράζοντας, ρωτᾶει
 πικρότερα ἢ ματιὰ σου ἡ θλιβερή:
 Νόμος κανεῖς τὸν κόσμον κυβερνάει,
 ὅ,τι λαμπρὸ ἂν ἀρπάζεται ἀπ' τὴ γῆ;
 ἂν ὅ,τι φῶς ποθεῖ καὶ λαχταρῶζει
 χρωστᾶ ἄκαρπ' ἀσφοδέλια νὰ θερίζει;

Ἦ ἀγαπημένε, σίχισε καὶ νόμο
 δὲν ξέρεῖ ὁ κόσμος ἄλλο ἀπ' τὸ χαμῶ.
 Κ' ἐσὲ ἡ ζωὴ ἂν σοῦ μάκρυνε τὸ δρόμο,
 θὰ σοῦ σβῆνε ἴσως τὸν πολὺ καημῶ.
 Γιατί ἓνα πάσισημα ἄχ' ναβυγημένο
 πῶς μᾶς σπαράζει ἀπ' ὄνειρο κομένο.

Κ' ἔδω στὴ γῆς οἱ πόθοι οἱ πῶς μεγάλοι
 συντρίβονται καὶ πέφτουν πῶς βαριά.
 Ἦ γύρνα στὸ θολὸ σου τὰ κρογιαλὶ
 καὶ ἄς σοῦ εἶναι θλιβερὴ πικρηγοριά
 στὴ λύπη ποῦ τραγᾶς στὰ θάμπη γύρα,
 πὼς ἀπ' τὰ πῶς σκληρὰ σ' ἔγλυσε ἡ Μοῖρα.

Κι ὁ ἴσκιος σου, ἀκριβέ, ὃ ἄς μὴν κωκιάσει
 ἂν ἓνας φίλος μὲ ματιὰ θολή
 σοῦ τραγουδᾷ: Πῶς εὐτυχισμένοι εἶν' ὄσοι
 γοργὰ τοὺς κοίξουν πλάι τους οἱ θεοί.
 ποῦ ἀφίστανε τὸν ἥλιο μεθυσμένοι
 καὶ δὲ θωροῦν τὸ φῶς του συντριμμένοι.

Καὶ κλαῖγε τον κ' ἐσὲ, κλαῖγε τὴ νιότη,
 θεμοῦ μὲ πόθο ὅ,τι στὴ γῆς γλυκό
 καὶ ἂν μιὰ ζωὴ ὅσως φτάνει αὐτοῦ στὰ σκοτῆ,
 ἡ ἀχτίδα ἄς εἶναι ποῦ ἀφίσησε ἔδω
 καὶ τὴν καρδιά μας ὅλη ἔχει κερδίσει
 τὴ μ' ὅλη τὴν γυγὴ σου ἔχεις πισκίσει!

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Langue française. Cours et leçons particulières. Littérature. Correspondance Commerciale. Préparation aux examens.

Écrire : S. P. Maison Ricaki Ambelokipi.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Ἀκουμπισμένη στὸ δεξί μου χέρι συλλογιζό-
 μουναι, χωρὶς νὰ ξεχωρίζω καλὰ καλά, τί. Κάποιος
 παράξενος θόρυβος ἀκούστηκε κάτω στὸ δρόμο ποῦ
 φέρνει στὸ λιμένα. Κι αὐτὸς σὺν τις σκέψες μου,
 ὄχι καθαρὸς, ὄχι φανερός. Τί νὰ εἶταν τάχα ;... Γυ-
 ρισα νὰ δῶ... Τίποτα... Καὶ ὅμως κἀτὶ σὺ μακρινὰ
 κουνουνίσματα ἀκούγονταν ὡς ἔδω ψηλά. Περίμενα
 λίγο... Ὅχι, δὲν εἶταν κουνούνια, εἶτανε σίδηροι
 ποῦ σερνόντανε στὴ γῆ. Φαίνεται θὰ κατεβάζουν
 στὸ λιμένα κανένα ἀμάξι μὲ σίδηρα, νὰ τὰ φορτώ-
 σουν στὸ βαπόρι ποῦ εἶναι ἔτοιμο νὰ φύγῃ σὲ
 λίγο. Γύρσα καὶ τὸ εἶδα· εἶχε ὅλα τὰ φῶτα του
 ἀναμμένα, γιατί πῆρε καὶ σκοτεινίαζε, κ' ἡ πρύμνη
 του γυρισμένη πρὸς τὸ ἀνοιγμα τοῦ λιμένα τεντώ-
 νουνταν προκλητικὴ καὶ περιήφανη ἀντίκρου σπάνη-
 σιχα κύματα τῆς Μαύρης Θάλασσας ποῦ σπάναν
 λυσσιασμένα ἀπάνω στὸ μῶλο. Πληθος οἱ ἄνθρω-
 ποι πῆγαιναν κ' ἔρχονταν καὶ τοῦ ἐμπιστεύονταν
 ὁ καθένας κάποιαν ἐλπίδα του.

Βήματα... τί πολλὰ καὶ ρυθμικὰ βήματα... κι ὁ
 θόρυβος πῶς φανερός... Σαναγύρσι καὶ εἶδα στὸ
 δρόμο κάτω. Ἐνας ἀστραφύλακας ἀπάνω πύλλογο
 κι ἀπὸ πίσω του καμμιὰ τριανταριά στρατιῶτες.
 Καρφώνω τὴ ματιὰ μου νὰ σκίσω τὸ σκοτάδι ποῦ
 πῆρε νὰ ξαπλώνεται, καὶ ξεχώρσι ἀνάμεσα στοὺς
 στρατιῶτες ποῦ εἶταν χωρισμένοι σὲ δυὸ γραμμές,
 πέντε ἄντρες καὶ τρεῖς γυναῖκες δεμένους μὲ ἀλυσί-
 δες. Τί ὀλέθριος θόρυβος!... Κάθε βῆμα τους κ' ἔνας
 στέναγμός. Καὶ προχωροῦσαν καὶ προχωροῦσαν, κ
 ἀναστενάζαν οἱ ἀλυσίδες.

Τοὺς πῆγαν στὸ βαπόρι τὸ φωτισμένο, τὸ φορ-
 τωμένο μ' ἐλπίδες. Τοὺς πιωκολοῦθησε μὲς στὸ
 σκοτάδι καὶ τοὺς εἶδα πὼς ἀνέβηκαν τὴ σκάλα τοῦ
 βαποριοῦ μὲ τὰ κεφάλια βιαρὰ κάτω σκυμμένα.
 Τοὺς εἶδα ἓναν ἓναν, πὼς τοὺς κατέβασαν κάτω
 στὰμπάρι, ἐκεῖ ποῦ δὲ φτάνει τοῦ ἡλιου τὸ φῶς,
 οὔτε τοῦ φεγγαριοῦ ἢ κρυφὴ πικρηγοριά, κι ἔκου-
 σα καὶ τὸ ὑστερὸν ἀναφυλλίτῳ ποῦ ἀκόρπισαν οἱ
 ἀλυσίδες τους στὸν ἄερα σὺν ξαπλώθηκαν πάλι
 στὴ γῆ.

Σὲ λίγο σφύριξε τὸ βαπόρι κι ἀποχαιρέτησε τὴ
 στεριά. Ἀσημένιοι τὸ τριγύρσαν καὶ τὸ σέρναν
 στὴν ἀγκαλιά τους οἱ ἀεροί, ἄσπρα καὶ μελαγχ-
 λικὰ κινήθηκαν τὰ μαντήλια στὸν ἄερα κι ἀποχαι-
 ρήτησαν τοὺς ταξιδιώτες.

Γύρσα νὰ ξαναδῶ τὸ δρόμο ποῦ πέρασε ἡ
 δυστυχία. Δυὸ γυναῖκες ἀνέβαιναν σιγὰ σιγὰ καὶ
 σκυμμένες σκούπιζαν τὰ κλαμμένα μάτια τους.